

Hilekoa

Ba al zatoz, izeba? –galdetu zidan bainujantzia soinean eta loredun flota-gailuak besoetan.

- Bai. Egon pixka batean, komunetik pasa behar dut eta –erantzun nion maitekor.
- Lagunduko dizut! –Eskutik helduta abiatu ginen eskaileretan gora.

Soinekoa jaso nuen. Kuloeroak erantzi. Komunontzian eseri. Iloba nire parean zutik. Sokari tira egin eta tanpoia bildu nuen. Zabal-zabal ilobaren begiak: “Zer da hori?”. Komuneko paperaz egin-dako zorrotzkoa ireki eta hilekoa zer den azaltzen hasi nintzaion.

Ederki asko gogoratzen dut nerauk aurreneko aldiz odoldu nuen egun hura. Ez nintzen kuadrillako lehenbizikoa izan, ezta azkenekoa ere. Zorionez arauzkoen zakuan erori nintzen: ez onduegia, ez gordinegia. Lotsa bat gutxiago, beraz. Akordatzen naiz etxean nintzela eta tanta gorria ikusi bezain pronto deitu niola amari. Ustea konfirma zezan nahi nuen: hori ote zen hilekoa? Niretzat espresuki erositua zuen konpresa-poltsatik bat eman zidan.

- Soka aldatzera zoazen hurrengoan abisatuko didazu? Ikusi egin nahi dut –bota zidan ilobak eskuak garbitzen ari nintzela.

- Bai, neska. Abisatuko dizut erantzun nion komunetik irten aurretik.

Polita izan zen: ezjakintasunean itota amari deitu zion hura bera zen lau urteko ilobari alutik irteten den odola landareak ureztatzeko erabil daitekeela kontatzen ari zitzaiona. Ez dira antzuak

Ederki asko
gogoratzen dut
nerauk aurreneko
aldiz odoldu nuen
egun hura

izan tanpoiak droga bailiran ezkutuka pasatzen genituen institutuko garaitik igaro diren urteak. Gogora datorkit orain lagun batek panazko praka marroiak jantzi zituela lehenbizikoz odoldu zuen ekain bero hartan (deskuiduan zikinduz gero pasako zuen estuasuna baino nahiago izan zuen izerdia). Tabua oinetan, estropezuka ikasi genuen. Artean, *Super Pop* aldizkariak esaten zuenarekin fidatzen ginen, pentsa! Feminismoari zor, askok aldatu dugu hilekoarekin genuen harremana.

- Ama, zuk sokarik erabiltzen duzu? –Gosaltzen topatu zituen gurasoak komunetik bueltan.

- Zer? –erantzun zion amak inolako hitzaurrerik gabe egindako alabaren galderari.

- Tanpoia nola aldatu dudana ikusi du eta hilerokoaz hitz egin dugu. –Koinatuari kontrako eztarritik joan zitzaion kafea, ia.

ANA MENDIA
EMAGINA

- Nagusien kontuak dira –esatea asmatu zuen ez tul artean-. Izeba beti kontu horiekin. –Horratx niretzako apuntea.

- Ez arduratu, maitea. Arrazoi du aita-txok, ikasiko dituzu horrelakoak handitzen zarenean –gaineratu zion amak.

Ulertu nuen inprobisazio hutsean gurasoek bide bizkorretik jo izana. Hala ere, apur bat atsekabetu nintzen, hilekora egin zuen aurreneko hurreratze kontzientean zigorra jaso baitzuen ilobak: urruntzeko esan zioten. Inpresioa dut iloba ere atsekabetu zela pixka bat.

Hilekora gerturatzen garenean: zigorra. Gure sexuaturtako gorputzera gerturatzen garenean: zigorra. Emakume garenean: zigorra. Gu guztiok zeharkatzen gaitu munstroak: iloba, lagunak, ama, koinata, koinatua, ni. Gure haragi eta aluetara heltzen da. Barruak estutzen dizkigu. Minak hartzen du agintea. Eta horrela biziratuen du gure odoletik sortuko den odolean.

Dagoeneko hilabete da oporretan izan ginela. Udarari agur esateko bildu gara gaur elkarrean familia osoa. Gaur ere, orain hilabete egin zuen modu bertsuan, komunera nindoala atzetik etorri zait iloba. Gaur ere tanpoia kendu dut bere aurrean:

- Odola! –esan du.

- Bai. Azaldu nizun oporretako etxean. Ez al zara akordatzen? –erantzun diot erretoriko.

- Ez. –Buelta eman du ilobak eta konketara gerturatu da txiza egin ondoren eskuak garbitzearen garrantziaz hizketan. ●